

30225
Poština plačana v gotovini.

VERSKI LIST ZA MLADINO

Leto I.

1931.

Štev. 1

Posamezna številka 50 p. Celoletna naročnina 6 Din. Uredništvo in upravnništvo :
Ljubljana, Marijin trg 4. - Izdajatelj in urednik : P. Krizostom Sekovanič O. F. M.
Tisk tiskarne Makso Hrovatin v Ljubljani

Jezus prihaja k Vam.

Bratci moji! Moje sestrice! Ljubi moji mladi prijatelji!

Dobili ste zdaj časopis, ki bo vodil Jezusa k vam in vas k Jezusu. Zelo ste si ga želeli — zdaj ga imate. Ime mu je »Lučka z neba«.

Ali veste, kdo je ta lučka z neba? To je Jezus sam. Jezus je prišel v sveti božični noči iz zlatih nebes in je prinesel v temo greha luč milosti in odrešenja. In letos prihaja mali Jezus k vam prav za sveti božični praznik. Le pogledjte ga na sliki tu zgoraj! Vse okrog vlada črna tema, Jezus pa je ves v svetlobi. Desnico dviga v blagoslov, v levici pa nosi gorečo svečo, ki je podoba njega samega. Saj se imenuje Jezus luč v razsvetljenje narodov. Pred njim bežita luna in strela. Luna — to je lažnivi, brezverni svet, ki se spreminja v svojih nazorih kakor luna, ker nima v veri trdne podlage. Strela — to je Satan, ki je bil pahnjen kot blisk z visokega neba v peklensko brezno.

Satan in hudobni ljudje bodo zaškrpali z zobmi od jeze, ko bodo zagledali »Lučko z neba«. Vsi dobri pa se bodo »Lučke« razveselili. Razveselili se pa boste »Lučke« zlasti

vi, moji mladi prijatelji, ker vem, da ste dobri in plemeniti, in ker vem, da Jezusa odkrito ljubite.

Le pogledjte, kako Jezus hiti z neba; bela haljica mu kar frfota v vetru. Mudi se mu, ker bi rad čimprej prižgal lučko milosti v tvojem srcu. Čimprej bi rad izgnal iz njega temo greha. Ali boš ti svoj srčni hram zaprl? Ne! Ne! Na stečaj ga odpri, da bo Jezus v njem zavladal. Tale mali list je popolnoma tvoj; pisan je tvoji mladi duši. Vsak mesec bo prihajal in ti bo prinašal Jezusa v srce. Preberi vsako številko od prve do zadnje vrstice — in tvoje srce bo vedno bogatejše v sveti ljubezni do tvojega božjega Prijatelja.

Jezus iz raja
k tebi hiti.
Dušo mu svojo
do kraja odpri!

Evangelij pri polnočni maši

Tiste dni je izšlo povelje od cesarja Avgusta, da naj se popiše ves svet. To prvo popisovanje se je vršilo, ko je bil Kvirinij cesarski namestnik v Siriji. In hodili so se vsi popisovat, vsak v svoje mesto. Šel je torej tudi Jožef iz Galileje, iz mesta Nazareta, v Judejo, v Davidovo mesto, ki se imenuje Betlehem — bil je namreč iz hiše in rodovine Davidove — da bi se popisal z Marijo, svojo zaročeno ženo, ki je bila noseča. Ko sta bila tam, se ji je dopolnil čas poroda. In porodila je sina prvorojenca, ga povila v plenice in položila v jasli, ker zanja ni bilo prostora v prenočišču. V prav tistem kraju pa so pastirji prenočevali pod milim nebom in bili na nočnih stražah pri svoji čredi. In glej, angel Gospodov je pristopil k njim in svetloba Gospodova jih je obсветila, in silno so se prestrašili. Angel jim je rekel: »Ne bojte se; zakaj glejte, oznanjam vam veliko veselje, ki bo za vse ljudstvo: Rodil se vam je danes v mestu Davidovem Zveličar, ki je Kristus Gospod. In to vam bo znamenje: Našli boste dete, v plenice povito in v jasli položeno.« In v hipu je bila pri angelu množica nebeške vojske, ki so Boga hvalili in govorili: »Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji, ki so Bogu po volji.«

Kako je praznoval brat Frančišek sveto noč.

Bilo je decembra 1223. Brat Frančišek je prišel k svo-
jemu prijatelju vitezu Velita in mu je dejal: »Letos želim
obhajati sveto noč s teboj. Poslušaj me, kako sem si vse to
zamislil. Blizu mesteca Grečo (Greccio) je v gozdu skalna
duplina.. Tja postavi jaslí in jih napolni s slamo. Razume
se, da morata biti poleg tudi osliček in voliček. Z eno be-
sedo: Vse naj bo tako, kot je bilo nekoč v betlehenskem
hlevčku.«

Tako je govoril Frančišek, bogati mož ga je zvesto po-
slušal in je storil vse, kakor si je le-ta želel. Ko se je pri-
bližal sveti večer, je bilo že vse pripravljeno.

Malo pred polnočjo je prišlo mnogo ljudi iz okolice v
omenjeni gozd, da bi s Frančiškom praznovali sveto noč.
Slišali so, kaj da namerava svetnik — in prihajali so kar
v procesijah k duplini. Njihova srca so bila vsa praznično
razpoložena, polna hrepenenja in veselega pričakovanja. Hi-
teli so v gozd pač tako, kot nekoč blaženi pastirčki. V rokah
so držali plamenice, ki so ožarjale gozd; bilo je svetlo kot
podnevi.

Polnoči je bilo. Vsi so se vstopili okrog jasele; spredaj so
stali Frančiškovi bratje z gorečimi svečami v rokah. Pričela
se je sveta maša, jasele pa so bile oltar. Tako je bilo v
jaselecah po povzdigovanju božje Dete v resnici pričujoče.

Po evangeliju je stopil Frančišek pred ljudstvo in mu
pričel govoriti o betlehenskem Detetu. Govoril je tako po-
božno, tako veselo in ognjevito, da so bili vsi navzoči glo-
boko ganjeni. Po končani službi božji so ostali še dolgo pri
jaselecah in peli Jezuščku čast in hvalo. Polni svetega veselja
so se proti jutru vrnili domov.

Tega čudovitega praznovanja svete noči ljudje niso mogli
pozabiti. Pozneje so postavili na mestu, kjer se je to zgodilo,
cerkev s samostanom in kjer so stale tedaj jaslí, stoji danes
oltar.

Ljudje pa so si pozneje leta in leta pripovedovali o Fran-
čiškovi skrivnostni sveti noči sredi gozda.

In če so babice in dedje govorili o tem svojim vnukom,
so s svetim spoštovanjem dodejali: »In veste kaj se je tisto
noč še zgodilo? Nekateri zelo pobožni ljudje so videli nekaj

povsem čudovitega. Videli so v jasekah prav resnično Detece, ki pa se je zdelo, da je mrtvo ali da spi. Pa je pristopil k njemu sv. Frančišek ter ga vzel ljubeznivo v naročje. Tedaj se je Detece zbudilo, se prijazno nasmehnilo ter s svojimi ročicami pobožalo Frančiškova lica.«

Kaj pa vidva, moj bratec in moja sestra? Ali bosta v božični noči kaj podobna sv. Frančišku? Da, gotovo mu bosta podobna, če bosta imela to skrivnostno noč čisto dušo, polno ljubezni do božjega Deteta, tako, kot jo je imel sv. Frančišek.

Jezušček, nedolžno Dete,
iz nebes si k nam prišlo.
Razprostri ročice svete,
blagoslovi nas ljubo!

Kako boste preživelí sveti večer?

1. Postavite jaselce ali vsaj pomagajte pri postavljanju!
2. Ob razsvetljenih jaselcah in božičnem drevescu (če je pri vas v navadi) naj prebere kdo izmed otrok počasi in pobožno božični sv. evangelij, ki je na drugi strani našega lista.
3. Kaka lepa božična pesem.
4. Preden greste k počitku, molite svojo večerno molitev pred jaselcami.
5. Če vam starši dovolijo, pojdite k polnočnici!

Jezusovi dnevi.

Kaj pa je zopet to?

Le poglej listič, ki je priložen »Lučki z neba«! Tako pri-
logo boš našel v vsaki številki. Zgoraj je 31 števil, ki po-
vedo dneve v mesecu. Na levi so prašanja, na katera odkrito
odgovori. Na desni so prazna okenca. Če moreš odgovoriti
na vprašanje z »da«, naredi v okence tistega dne križec (+),
ako bi pa moral odgovoriti z »ne«, tedaj napiši v okence 0.

Vsak večer preden greš spat, vzemi v roke svinčnik in
zaznamenuj v lističu odkrito vse, kot ti narekuje vest. Ko bo
listič izpolnjen, ga skrbno shrani. Zakaj, ti bom pa povedal
v prihodnji številki. Prihodnji mesec dobiš zopet nov listič.

Ljubi moji prijatelji! V začetku vas bo stalo to opravilo
precej premagovanja. Toda, radi Jezusa se zatajite in ne
opustite tega opravila prav noben večer. Gospod Jezus bo
delal z vami neverjetne stvari in vi boste postali že v svoji
najnežnejši dobi pravi svetnik; vsi dnevi vašega življenja
bodo Jezusovi dnevi.

Če bi se vam kdo radi tega posmehoval, naj vas tak po-
smeh ne plaši, ker je to posmeh Satanove škodoželjnosti. Vi
glejte le Jezusa. Jezus se bo pa tega vašega dela veselil.

Torej, pogum!

V prihodnjih številkah vam bom razlagal natančnejši po-
men vsakega vprašanja na lističu. — Vas pa prosim, da mi
takoј sporočite, če vam ni kaj jasnega, če imate kake po-
misleke ali težave glede Jezusovih dni. Pišite! Postanite tako
sotrudniki »Lučke z neba«! Saj je »Lučka« popolnoma vaša.
Vsak vaš spis, ki bo količkaj primeren, bom z veseljem
priobčil.

Izgubljeni ključ.

Sredi trga je stal ubogi Ivan in ves prestrašen je strmel v globoki vodnjak, kamor mu je padel ključ hišnih vrat. Bil je Ivan knežji služabnik in še zelo mlad. Kar trepetal je od strahu pred svojim strogim gospodom, ki se ima vsak čas vrniti. Joj, to bo nevihta, ko bo našel knez hišna vrata zaprta in bo moral stati v mrazu in snegu sredi ceste.

Tedaj pa se ubogi Ivan nečesa spomni. Steče v bližnjo cerkev in vzame iz jaslic božje Dete ter zbeži nazaj k vodnjaku. Ljudje se zbirajo okrog mladeniča in ga opazujejo. Le-ta pa poljubi božje Dete in vzdikne s solzami v očeh: »O Detece! Ti edino me moreš rešiti iz stiske. Pomagaj mi, da dobim izgubljeni ključ!«

Nato priveže na vodnjakovo vrv božje Dete in ga spusti v globino.

»Detece, ljubo Detece! Prinesi mi ključ!« zakliče za njim in prične počasi navijati vrv.

Tedaj pa naenkrat — krik in strmenje. Božje Dete, ki ga je potegnil mladenič iz globine, drži v roki — ključ.

O kako je bil Ivan hvaležen in srečen. Z nedopovedljivim veseljem je nesel Dete nazaj v jaselece.

Ključ nebeških vrat smo izgubili vsi radi prvega greha. Globoko doli v strašnem prepadu je ležal. Človeštvo ni vedelo, kaj naj stori, nihče ni mogel pomagati. Tedaj pa je prišlo pred 1930 leti božje Dete, prišel je naš Gospod in Odrešenik, ki je našel izgubljeni ključ in nam odprl nebeška vrata.

Vaši sklepi za leto 1931.

1. Nobene nedelje in nobenega praznika brez svete maše.
2. Nobenega dne brez jutranje in večerne molitve.
3. Nobenega dne brez kratkega obiska pri Jezusu v cerkvi.

Voščilo!

Urednik želi, da bi preživeli vsi bravci „Lučke z neba“ novo leto 1931. s čistim srcem in pobožno dušo v topli Jezusovi ljubezni.

Dve svečki prižgite.

Za letošnji božič dve svečki prižgite in k božjemu Detetu pred jaselce jih denite!

Zakaj pa ravno dve? Poslušajte!

Prva svečka naj bo božično sveto obhajilo. Lepše pač ne morete praznovati teh svetih dni, kot da prejmete božje Detece v najsvetejšem Zakramentu v svoje srce. Pa ne mislim pri tem samo vas, ampak vse člane rodbine, torej: očeta, mater, dedka, babico, otroke in vse, ki žive z vami v istem stanovanju. — Začnem pa pri vas, ki ste braveci »Lučke z neba«. V imenu božjega Deteta vas prosim, da prejmete za božične praznike — katerikoli dan — sv. obhajilo. To vas prosi božje Dete, ne jaz. Zato pa ne morem verjeti, da bi kdo izmed vas odgovoril: »Ne, tega pa ne bom storil!« — Toda, da bo ta vaša obhajilna svečka pred jascami zares lepo gorela, pa morate ta trenutek še tole skleniti: »Govoril bom z atom, mamom, dedkom, babico, bratom in sestro, s stricom in teto, pa še s služkinjo in hlapcem, da bodo šli vsi z menoj k sv. obhajilu. Če pa ravno isti dan ne morejo, da bodo šli prav gotovo kak drug dan.« Prosite in prosite toliko časa, dokler vam vsi ne obljubijo.

Tako lepih božičnih praznikov še ni nikdar obhajala vaša družina, kot jih bo letos, če bodo vsi vaši pristopili k božičnemu sv. obhajilu.

Še nočojšnji večer začnite prositi in moledovati — to vas prosim v Jezuškovem imenu.

Toda, kaj pa vi, siromački, ki še niste prejeli prvega svetega obhajila? Ubožčki, kar solze so vam prišle v oči. Pa ne bodite žalostni, tudi vi smete prejeti božje Dete, seveda ne še tako, kot večji otroci v sv. obhajilu. Toda, če si mislite: »Ljubi Jezušček, kako rad bi te prejel v svoje srce!« potem je ravno tako, kot bi Jezus res prišel k vam.

To je torej prva svečka pred jascami, svečka božičnega svetega obhajila.

Kje pa je druga svečka?

Počakajte! Vam bom precej povedal. Druga svečka je svečka ljubezni do ubogih otrok. Na vsak način morate tudi to svečko prižgati na sveti večer pred jascami. Dobro premislite, kateremu ubogemu otroku v vašem kraju bi mogli z dovoljenjem vaših staršev za božič kaj podariti. Morda kako ponošeno, vam pretesno obleko, kako knjigo,

prihranjeni denar, igračo, molitev in zatajevanje. Zelo ubogi otroci morejo z molitvijo in zatajevanjem napraviti marsikomu naravnost čudovito veselje. — Bodite usmiljeni! Kakoli storite komu izmed ubogih otrok, ste Jezusu samemu storili.

Zato si pa niti misliti ne morem, da bi bil kdo izmed čitateljev našega lista tak, ki bi mislil le nase in mu niti v glavo ne pade, da bi napravil komu drugemu božično veselje. Tak otrok pač ne more obhajati zares veselih praznikov.

Ljubi dečki! Drage deklice! Le nekaj dni še — in že se bo prismebljal v vašo hišo sveti večer. Ali boste mogli tedaj prižgati pred jasecami dve svečki: svečko božičnega svetega obhajila in svečko ljubezni do ubogih otrok?

Vsi, ki ste obe svečki vsaj do praznika Svetih treh kraljev prav zares prižgali, mi do 8. januarja sporočite. Pa vse natančno povejte, koga ste pridobili za sv. obhajilo, kateremu otroku ste napravili božično veselje in kaj ste mu podarili.

Vsa dobra pisma bom z veseljem priobčil.

Lučka z neba.

Za božične dni
k nam se je prizíbala
lučka čudežna,
da nas razvedri.

Lunica pred njo je obledela,
žarni lesk je izgubila strela
in zvezdice so vse
pred njo izginile.

Ali veste, kdo je ta
lučka čudežna z neba?
Bratci moji, saj poznate
žarke njene zlate?

Lučka Jezus je,
ki k vam prihaja.
Radi vas zapustil je
solčno srečo raja.

Radi vas —
da srca dobra vam odpre
in lučko čudežno
vam v njih prižge.

Ali veste zdaj?
Če lučka vam z neba
veselo plapola,
je v vaši duši raj!

Kjer lučka ne gori,
črna je temá.
Kjer Jezusa ni,
Satan je doma.

Vsak naj dušo
na stežaj odpre,
da Jezus mu lučko
svojo prižge.

Najmanjši angelček.

Med tem, ko so veliki angeli zvonili z nebeškimi zvonovi tja v božično noč in so manjši prepevali božjo slavo, je najmanjši angelček sedel ob nogah Zveličarja ter z njim gledal v tistem zamaknjenju na zemljo, v skrivnostni božič. Tedaj položi mali angelček svoje rokce Zveličarju okoli vratu ter ga poprosi: »Gospod Jezus, poglej, tam doli pa kleči ubog deček čisto sam ob grobu! Pošlji me doli, da ga tolažim!« Gospod Jezus ga poljubi ter reče: »Pojdi v miru in ga potolaži!«

In mali angelček se je usedel na zlati žarek velike zvezde večernice ter splaval doli na zemljo. In ko je prišel do pokopališča, se je dotaknil s svojimi peruti vrat in takoj so se odprla. Mnogo križev je gledalo iz globokega snega. Mali angelček je stopal med njimi po ozki stezici; med velikimi, od snega obloženimi drevesi in križi, je kar izginil. Po drobnih, stranskih stezicah je prispel do groba, katerega je iz neba videl. Deček je bil še tam; s svojimi ročicami je objemal križ ter ihtel.

»Mamica! Mamica!« je klical deček in svoj obrazček, ves solzan, je pritiskal na križ. Tedaj se ga dotakne mehka roka. Deček zastrmi; pred seboj vidi blestečega angelčka. »Nikar ne jokaj, dobri deček!« ga tolaži angelček. »Mojo mamico so danes tukaj pokopali!« zaplaka deček znova. »Mamica! Moja mamica! O, kje si!«

Malega angelčka je to ganilo, sočutno je naslonil svojo glavico na dečkov obraz ter z njim jokal. Deček ga pa vpraša: »Ali je tudi tvoja mamica tukaj pokopana?«

»O, ne!« odgovori angelček.

»Kdo pa si potem?« ga vpraša deček.

»Najmanjši angelček v nebesih!«

»Angelček si ti! Angelček?« Deček strmi s svojimi objokanimi očmi v angelčka. Skoro s strahom se dotaknejo njegovi prsti angelčkove nežne ročice. Tedaj se pa nenadoma nečesa spomni:

»Če si angelček, si moral videti mojo mamico v nebesih, kaj ne? O, povej mi kaj o njej!«

Angelček objame dečka ter mu začne pripovedovati: »Ravno ko sem se odpravljal z nebes in sedel na zvezdin žarek — veš, tako mi angelčki priletimo na zemljo — sem zagledal pri zlatih nebeških vratih velikega angela, ki je vodil ob roki lepo, bledo ženo. Njen obraz je bil poln blaženosti in sreče!«

»To je bila moja mamica!« je odgovoril deček in njegov glasek je zatrepetal. »K njej bi rad, k njej!« je tiho plakal.

»Prosi našega Gospoda Jezusa!« je odgovoril angelček.

»Pa kako naj to napravim!« je trepetaje vprašal deček.

Angelček ga je svetlo pogledal: »Ali ljubiš Jezusa? Ali bi rad šel k njemu?«

»O, mamica mi je veliko pravila o njem in rad ga imam, pa rad bi šel k njemu!«

Tedaj poklekmeta oba v mehki, beli sneg, angelček sklence dečku roke k molitvi ter mu govori na uho molitev, lepšo kot nebeško muziko: »Ljubi Jezus! Ti vsako prošnjo uslišiš, zlasti pa danes, na božični večer! Poglej, tvoj najmanjši angelček te prosi: pošlji svojega velikega angela doli za tega mojega bratca in naj ga vzame s seboj v nebesa!«

Na nebu so zažarele zvezdice.

»To je njegov odgovor!« je ves vzhičen rekel angelček. »Moja prošnja je uslišana!«

Deček je še klečal v belem snegu s sklenjenimi rokami. Tedaj se je nad njim zablestelo; vedno bolj svetlo je postajalo. »Prihajajo, prihajajo! So že tu!« je zavriskal angelček.

»Mamica!« je zaklical deček — in njegove trepetajoče roke so se oklenile lepega angela — njegove mamice.

In mamica ga je poljubila, ga odela s svojo kot sneg bleščečo haljo ter se vzdignila v nebo — v objemu pa je nosila svojega malega sinčka. Spremljal jo je najmanjši angelček v nebeško mesto z zlatimi hišami in cestami. Prišli so do Zveličarja. Njemu je položila mamica svojega otroka v naročje in On ga je poljubil. In vsa nebesa so to videla ter zavriskala. Zveličar pa je poljubil dečka na usta — in deček je zapel pesem blaženosti, kot je še nihče ni slišal in ne pel, — poljubil ga je na srce — in deček je postal angelček.

Neugnani Drago ali: Kako deluje milost božja v nepokvarjenem otroškem srcu.

1. Vile.

V nekem škotskem mestecu je v Vojni ulici živela petdesetletna vdova Mišmaška. Bila je vedno jeznega in hudega obraza. Obiskovala ni nikogar in nikogar sprejemala, ker se je bala stroškov, kajti bila je neznansko skopa. Njena hiša je bila stara, umazana in pusta.

Nekega dne je Mišmaška sedela v prvem nadstropju v sobi, ki je bila skoro beraško opremljena, ter pletla. Zdajpazdaj je mimogrede pogledala skozi okno, kakor da nekoga pričakuje. Bila je že kar nestrpna, nazadnje pa je vzkliknila:

»Neznosni paglavec! Prav vselej mora priti prepozno! Ne morem ga videti! Če ga ne poboljšam, bo umrl v ječi ali pa na vislicah!«

Toliko da je te besede izpregovorila, že so se odprla steklena vrata, nasproti oknu in vstopil je fantek dvanajstih let ter obstal, ko je zagledal Mišmaškin srditi obraz. Na obrazu in vsem vedenju se mu je videlo, da se malo boji, malo pa kljubuje.

Mišmaška: »Kje si bil? Zakaj si tako pozen, lenuh?«

Drago: »Teta, zamudil sem se četrť ure pri Julki, ker me je prosila, naj jo spremim domov. Bila je pri mirovnem sodniku in se dolgočasila.«

Mišmaška: »Ali si jo moral prav ti spremiti? Ali je ne bi bil mogel kdo drugi? Seveda, rad bi bil vedno ljubezniv in postrežljiv in vendar dobro veš, da te doma potrebujem! Ti bom že pokazala, zanikrnež! Hajd z menoj!«

Drago se je v srcu boril: rad bi se uprl, obenem pa se je tete bal, zato je za trenutek okleval. Tedaj pa se teta obrne in ko vidi, da se še ne premakne, ga pograbi za uho in vleče proti neki črni luknji, jo odpre in pahne fantiča vanjo: »Tako! Eno uro boš zaprt, za kosilo pa dobiš kruha in vode! Če zamudiš še enkrat, te pa čaka še kaj hujšega!«

»Hudobna ženska! Kako strašno si zoprna!« je zamrmral Drago potem, ko je Mišmaška zaloputnila vrata. »Joj, kako jo sovražim! Radi nje sem tako zelo nesrečen, da bi bil rajši z Julko vred slep, kakor pa da moram živeti pri tej hudobni ženski! Celó uro zaprt! Lepa zabava! No, pa mi vsaj ne bo treba njej brati in tako se bo dolgočasila, ker ne bo slišala

Lažnivega Kljukca do konca, ki sva ga začela brati zjutraj. To je pa tudi nekaj vredno in se izplača biti zato v ječi.«

Drago je četrť ure škodoželjno premišljeval, kako zelo se mora dolgočasiti teta, nazadnje je pa postalo še njemu dolgčas.

»Kaj pa, ko bi se mogel izmuzniti?« je začel premišljevati. »Toda kod, kako? Vrata so zakljenena peveč trdno! Še misliti ni, da bi jih mogel odpreti. Poskusimo pa vendarle!«

Drago poskusi, pa naj se še toliko upira, vrata se še ne ganejo ne. Ko se tako zastonj prizadeva, da bi se osvobodil, se pa ključ v vratih naenkrat zavrti. Drago brž odskoči in se umakne v zadnji kotiček, toda namesto brezsrčnega in jeznega obraza njegove tete se prikaže veselo lice Metke, ki je bila pri Mišmaški obenem kuharica, dekla in hišna.

»Kaj pa se je zgodilo?« vpraša šepetaje. »Si že spet kaznovan?«

Drago: »Že spet, Metka, kakor vsak dan! Saj veš, da teta ni srečna, če mi ne stori nič hudega.«

Metka: »Beži, beži, Drago, ne govori neumnosti! Izpustila te bom, samo dober in priden bodi!«

Drago: »Priden! To je pri teti nemogoče. Nепrestano me krega in nikoli ni zadovoljna. Saj ji nikoli ne ustrežem!«

Metka: »Kaj hočemo, ubogi Drago! Tvoja varhinja je in edina sorodnica. Ne kaže drugače, kakor da še dalje ješ njen kruh!«

Drago: »Saj mi ga pa tudi dosti očita in greni! Povem ti, da jo bom nekega dne kar pobrisal in ušel daleč proč.«

Metka: »To bi bilo pa še veliko slabše, ubogi otrok. Ampak stopi že enkrat iz te temne in umazane luknje!«

Drago: »Kaj bo pa ona rekla?«

Metka: »Presneto, naj reče kar hoče! Vedno te pa tudi ne bo pretrepala!«

Drago: O, mislim, da ne! Odkar sem ji zadnjič krepko zvil roko, se me še ni upala udariti. Ali se še spominjaš, kako je kričala?«

»Ti pa tudi, navihanec! In kar izpustiti je nisi hotel!« mu smeje odgovori Metka.

Drago: »In kako sem ji nato rekel, da tega nisem storil nalašč, ampak da me je prijel krč in da kar čutim, da me bo popadel vselej, kadar bom tepen.«

Metka: »Molči, Drago! Mislim, da jo je strah že minil, pa tudi zelo grdo je vse tvoje ravnanje!«

Drago: »Saj sam vem, pa me ona sama dela hudobnega, hudoben sem, čeprav nočem, verjemi mi!«

Metka torej Dragota izpusti, vrata spet zaklene, vtakne ključ v žep in svojemu varovancu zabiča, naj se dosti daleč skrije, tako da ga teta ne opazi.

Drago: »Grem pa spet k Julki.«

Metka: »Prav. Ker pa imam ključ od te luknje jaz, bom tudi jaz čez tri četrt ure morala priti vrata odpret; zato pa glej, da boš točen.«

Drago: »Prav gotovo, nič ne skrbi! Pet minut prej bom spet v tvoji sobi.«

Samo en skok je naredil Drago in že je bil na vrtu, na drugi strani hiše kakor soba, kjer je delala teta. Metka je gledala za njim in se smehljala.

»Huda glava,« je rekla sama pri sebi, »pa dobro srce! Ako bi ravnala teta z njim manj surovo, bi dobra plat gotovo zmagala. Samo, da bi se pravočasno vrnil! To bo lepa reč, ako zamudi!«

»Metka!« osorno zakliče teta.

»Takoj, gospa!« odgovori Metka in stopi v sobo.

Mišmaška: »Glej, da ne pozabiš čez pol ure odpreti ječo temu capinu! In Lažnivega Kljukca naj prinese, da mi ga bo pred kosilom glasno bral, ko bom delala.«

Metka: »Da, gospa, ne bom pozabila.«

Čez pol ure stopi Metka v svojo sobo, pa bila je prazna. Drago se še ni vrnil! Pogleda skozi okno — nikogar!

»Saj sem vedela! V kakšno zadrego me je spravil! Kaj naj rečem gospe? Kako naj se ji opravičim? O, že vem! Kakor nalašč za gospo, ki veruje v vile in se jih grozansko boji! Ako ji govoriš o vilah, ji lahko natveziš še take neumnosti, pa bo verjela. Dobro, da sem se nanje spomnila!«

»Metka! Metka!« zakliče osoren glas.

Metka: »Ukazujete, gospa?«

Mišmaška: »Kaj neki? Kje imaš paglavca?«

Metka: »Saj bi ga bila že poslala semkaj, ko bi imela ključ od sobice; pa ga ne morem nikjer najti.«

Mišmaška: »V vratih tiči, saj sem ga sama pustila tam.«

Metka: »Tam ga ni; sem že pogledala.«

Mišmaška: »Nemogoče! Od znotraj vendar ni mogel odpreti!«

Metka: »Izvolite, gospa, sami se prepričati!«

Gospa Mišmaška vstane, gre pogledat, pa tudi ona ključa ne najde.

(Dalje pride.)